

KIS LAP

VITÉZ HEKTOR. (Lásd a 117. lapon.)

XXVI. kötet, 8. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. február 24-én.

AZ ÖSSZEESKÜVŐK.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Dezső a csalódástól is, izgatottságtól is könyekre fakadt s összetett kezekkel fordult az öreg orvos felé. Ez nagyon barátságosan tekintett reá, de aztán nyugodtan felelé:

— Kedves kis barátom, nagyon sajnálom, de kívánságodat nem teljesíthetem, nem mehetek Emilkéhez. Atyja van, a ki bizonyosan legjobban tudja, mire van szüksége a kis betegnek. Ha az apa hívni fog, szívesen megyek és elmegyek akármelyik orvostársam, a kihez fordulnak. De anélkül nem tehetünk semmit. Én azt hiszem, fiatal barátom, hogy te valami nagy tévedésben vagy s nem igen fontoltad meg, miért jöttél hozzám. Ha Emilkének orvosra volna szüksége, atyja és a néni már rég gondoskodtak volna róla.

— Igen, de a néni nem szereti Emilket és a testvérét.

— Azt nem tudom, de ha rá van bízva a kis fiu, akkor kétségkívül teljesíti kötelességét. Ti gyermekek nem értitek az efféléket. Azért hát légy nyugodt, kedves fiam. Emilkéhez azért nem hívnak orvost, mert rajta már bizonyosan semmiféle orvos sem segíthet.

— Oh, dehogy nem! Én tudom...

— Nem vitatkozom, kis barátom, nem ismerem a dolgot. Csak azt ismétlem, hogy az apa nélkül én nem tehetek semmit, tehát kívánságodat sem teljesíthetem. És most Isten veled, fiacskám, nem tölthetek veled több időt, sok beteg vár a másik szobában.

Az orvos az asztalon levő csöngettyűvel jelt adott s azonnal megnyílt az ajtó, az inas egy másik látogatót vezetett be, Dezsőnek ki kellett menni. Mikor ismét ott volt a váróteremben, nagy erőfeszítésébe került, hogy annyi ember láttára sirva nem fakadt szép reményei, nagy tervei meghiusulása miatt. De legyőzte fölindulását és gyorsan távozott.

Mikor lejutott a lépcsőn és ismét az utcán állt, úgy el volt keseredve, hogy szinte szeretett volna föl sem menni a szomszéd házba Józsi bácsiékhoz. Hogyis ne lett volna elkeseredve, mikor gyönyörűen kifőzött szép terve oly csufosan megbukott! Napok óta törte rajta a fejét, nagy jótettet akar véghez vinni és az a szívtelen orvos oly hidegen elutasítja! És csak azért, mert ő még csak kis fiu.

Ekkor hirtelen eszébe jutott valami. Hátha Józsi bácsi segíthetne?

E gondolat hamar visszaadta jókedvét s bár nem volt ideje, hogy jól megfontolja, újra bizakodni kezdett. Mert attól semmikép sem akart tágitani, hogy Emilkének ő lesz a megmentője. Sokszor hallotta atyjától, hogy ha valaki belefog valami derék dologba, nem szabad visszariadnia semmi nehézségtől, akadálytól. Annál nagyobb a dicsősége, minél nehezebben vívta ki a győzelmet. Az pedig már csak nem lehetett kétséges, hogy az nemes és szép dolog, a mit ő tervez.

Eltökélte tehát, hogy majd kísérletet tesz Józsi bácsinál, bár óvatosnak kellett lennie, mert az orvosnál szerzett tapasztalás kissé bizalmatlanná tette. Ezek az öreg emberek mind egymást partolják. Zoltán is mondta, hogy ellenökben

mindenki
het, Józsi
akkor mi

Vida

hol nagy
rég jó b
jól is ér
bácsiak
szeret: j
leiről, k
arról, m
merre ut
feledkeze
denféle
nánál m
beszélni,
dar bács

—
mert az
Klára n
háznak.
fiuval!

Dez
Józsi bá
barátság
Emilke
tele a fe
a néni n
hanem
Meg kel
bácsi. Ig

—
dolja, h
Én nem
egymást.

No,
haszna i
jó példa
te jó pé

mindenki a néinek ad igazat. De meglehet, Józsi bácsi mégis mellettök lesz és akkor minden sikerül.

Vidáman nyitott be Józsi bácsihoz, hol nagyon szívesen fogadták, mert atyja régi jó barátja volt Józsi hácsinak. Dezső jól is érezte itt magát nagyon, mert a hácsinak elbeszélgethetett azokról, a kiket szeret: jó pajtásáról, Béláról. ennek szüleitől, kedves falueskájokról, majd meg arról, mikor fog atyja hazatérni, hol merre utazik. Jó ideig bizony szinte megfélekedezett Emilkéről, orvosról és mindenféle nagy terveiről, mignem az ozsonánál maga Józsi bácsi kezdett arról beszélni, hogy meg van-e elégedve Tivadar bácsiéknál?

— A bácsit nem sokat látod, tudom, mert az naphosszat dolgai után jár; de Klára néni annál jobban gondját viseli a háznak. Van is baja azzal a két rosz fiúval!

Dezső meglepetve kezdett figyelni. Józsi bácsi, ugy látszik, nem valami barátságos indulattal viseltetik Zoltán és Emilke iránt. Bizonyosan a néni beszélté tele a fejét. Hiszen Zoltán mondta, hogy a néni nemcsak maga nem szereti őket, hanem még másokat is ellenök fordít. Meg kell tudni, mikép gondolkozik Józsi bácsi. Így szólt tehát:

— Kedves Józsi bácsi, mért gondolja, hogy Zoltán és Emilke rosz fiúk? Én nem találom; mi nagyon szeretjük egymást.

No, annak örvendek, mert így még haszna is lehet annak, hogy ott vagy. A jó példa sokszor többet ér a szónál és ha te jó példát adsz, talán Zoltán is észére

tér. A kis Emilke ugy is mindig csak azt teszi, a mit bátyjától lát.

— De hát mit tehetnék én az ő javukra? Szívesen tenném, mert azt látom, hogy nem igen boldogok.

— De nem ám, csak hogy maguk az okai, az a jó Klára néni pedig még boldogtalanabb, jóllehet ő nem is az oka. Csodálom, hogy kiállja s tudom, rég megszökött volna, ha olyan nagy szükség nem volna rá. Persze, az urfiaknak nem tetszik a szigorú rend. Emlékszem, mikor még magukra voltak hagyva, mennyi bajt, kárt és kellemetlenséget okoztak, tanulásról pedig természetesen szó sem volt. Nekik persze ez nagyon tetszett s mikor végre Klára néni ránczba szedte őket, akkor mogorvák, daczosak, illetlenkedők lettek. Ezzel hálálják meg jó nénijök fáradozását. Így aztán természetes, hogy Klára néni kénytelen mindig szigort használni, mert szép szerivel nem boldogul.

Dezső most már szerette volna, ha nem is kezdtek volna beszélni erről a dologról. Titkon nagyon kényelmetlenül érezte magát. Mintha valami hiba nyomta volna a lelkét; mintha akarva, nem akarva hinnie kellene, hogy az bizony igaz, mert ő is, Dezső is már nagyot vétett Klára néni ellen; hiszen Zoltánnal valósággal összeesküdött ellene! Ezt a kellemetlen gondolatot azonban Dezső hamar elűzte, sőt még szégyelte is. Lám, majdnem hütlenné lett szövetségeseihez, ha elhitte volna Józsi bácsi beszédét; pedig hát az persze ugy van, hogy a néni a maga részére nyerte meg Józsi bácsit is, elhittetve vele, hogy sok baja van a fiúkkal. De hát szegény Emilkén mért nem igyek-

szik segíteni, mért nem gyógyíttatja, ha jót akar neki? Nem lehet abban semmi kétség, hogy Zoltánnak van igaza, Klára néni üldözi őket. Bizony nem érdemli, hogy szeressék és Dezső sem fogja szeretni, kis rokonait pedig nem hagyja cserben. Szavát adta nekik, nem is pártol el tőlük.

Ilyen gondolatokat forgatott agyában, de egyuttal az is eszébe jutott, hogy Emilke dolgában nem várhat segítséget Józsi bácsitól, a ki bizonyosan épen azt mondaná, a mit az orvos mondott, hogy Emilke apja és Klára néni legjobban tudják, mit tesznek. Egyelőre tehát teljesen füstbe ment minden terve, hamarjában pedig nem

lehet ám mindjárt ujat kitalálni; haza kell mennie minden jó hír nélkül. Pedig hogy felbiztatta Zoltánt, milyen nagy reményekkel várja ez őt haza!

Mikor ez eszébe jutott, olyan boszus lett, hogy bizonyosan feltűnt volna Józsi bácsinak, ha szerencsére épen akkor új vendég nem érkezik. A háziurnak vendé-

gével kellett foglalkoznia s Dezsőhöz így szólt:

— Kedves fiacskám, mulass még egy kicsit ott a képes-könyvekkel. Majd később haza kísértetlek.

Dezső most már szívesen ment volna, csak tudta volna, mit mondjon otthon Zoltánnak. Sajnálta, hogy közölte vele a tervet, számítani kellett volna arra, hogy hátha nem sikerül. Ha senki sem tudott volna róla semmit, könnyebben elviselné a vereséget. Így most Zoltán csak annál szomorubb lesz.

Végre azonban haza kellett menni és mikor egyszer otthon volt, nem kerülhette ki a beszélgetést Zoltánnal. Ezperszemindjárt azon kezd-

te, hogy volt-e az orvosnál és jó hirt hozott-e? Dezső kissé zavartan gondolkozott, mikép szépitse a dolgot, de már erre nem volt szüksége, mert Zoltán így szólt:

— No, hát nem voltál ott?

— De igen, voltam.

— Akkor hát hiába jártál, az orvos nem fog eljönni.

A HÓ-EMBER. (Lásd a 123. lapon.)

—
—
hirt hoz
hogy ké
volna el

—
mit tud

—
szeret m

V
M INA
g

bácsi ha
De már
vasóimn

Me
annak k
hogy a
got vitt
Nem is
diák ko
házikója

— Honnan tudod?

— Hogy ne tudnám? Hiszen ha jó hírt hoznál, akkor nem vártad volna, hogy kérdezzem, hanem magad mondtad volna el mindjárt. Nem úgy van-e?

— Igaz... az orvos nem akar semmit tudni a dolgról.

— Gondoltam én azt előre. Nem szeret minket senki, nem törődik velünk

senki! Szegény Emilke nyomorék marad egész életére.

— De az nem lehet! Szólt Dezső hevesen. Ez a tervünk nem sikerült, de majd eszünkbe jut más valami. Én nem hagyok föl vele, ha már egyszer belefogtam. Most hamarjában nem tudok ugyan semmit, de addig töröm a fejemet, míg kitalálom a módját. (Folyt. köv.)

FENYEGETÉS.

*Itt látok, te kis hamiska?
Lenn a pallón hemperegsz,
S nem is remegsz, sőt nevétsz,
Kis öcsikém, szivem Pista?*

*Kerek czombocskáddal rugdalsz,
Mert hát te úgy akarod?
Fehér, tömzsi, kis karod
Felém kapkod, s így mulatgatsz?*

*No, te gömbölyű alak,
Megbüntetlek hevenyében!
Fölragadlak és keményen —
Szivemhez szorítalak!*

VITÉZ HEKTOR.

(Képpel a czimlapon.)

MINAPÁBAN régi írásaim közt keresgélve, egy régi rajzra bukkantam.

— Ni, hisz ez a vitéz Hektor, Elek bácsi hajdani derék kutyája és bajtársa! De már ezt előveszem, bemutatom kis olvasóimnak és elmondom történetét.

Meglehetősen régi történetke, mert annak körülbelül harminczöt esztendeje, hogy a vitéz Hektor olyan nevezetes dolgot vitt végbe, melyet méltó elmondani. Nem is él már régen, de én még láttam diák koromban, amint kényelmesen pihent házikója előtt. Közeli nem igen mertem

menni hozzá, hacsak maga Elek bácsi nem volt velem, a ki sokszor elbeszélte a maga és Hektor történetét.

Nehéz idők jártak akkor, véres esaták dultak az országban, ellenség pusztított. Elek bácsi java-korabeli férfiú volt és nem akart elmaradni azok mögött, kik fegyvert ragadtak a haza védelmére. Beállt maga is honvédnek és bucsut mondván családjának, a táborba utazott.

Gondolatokba merülten ült a kocsi-ban s már egy vagy két óráig volt utban, midőn egyszerre kutyaugatást hallott. Hátrafordult, s csodálkozva is, boszankodva is kiáltá:

— Hektor! Hát te utánam szöktél?

Az bizony úgy volt. Hektor, a szép nagy fekete ujfundlandi észrevette gazdája távozását, s a koci után futott. De bár erős volt, mégsem bírta annyira a szakadatlan futást, mint a lovak, fáradni kezdett, s ekkor ugatással vonta magára gazdája figyelmét. Elek bácsi ugyancsak meg volt akadva. Nagyon szerette a szép, és hü állatot, de miatta már nem térhetett vissza; a táborba meg hogy vigye? De már mégis csak oda kellett vinni s Elek bácsi olyanformát gondolt, hogy majd akad valaki, akivel a kutyát haza küldi.

De ebben csalódott. Alighogy megérkezett a táborba, már indult a sereg tovább s vele Elek bácsi is, ő vele meg Hektor. Már nem lehetett róla tenni.

Háboruban sanyaru élet a katona élete, sok a fáradság, veszedelem, kevés a pihenés. A vitéz katonák elszántan türtek mindent és velök együtt nélkülözött, fáradott Hektor is. Nem tágitott soha gazdája mellől, pedig bizony sokat koplalt, mert gyakran maguknak a katonáknak is alig volt enivalójuk. Hektor lesóványodott, szőre borzas, piszkos lett, de nap-hosszat ott ballagott gazdája mellett, mintha rá volna bízva, hogy örködjék fölőtte. Egymást érték a kisebb-nagyobb csaták. Elek bácsi vitézül harczolt s hiába akarta kutyáját hátrahagyni, Hektor mindig elkísérte a csatába is. Puskaropogás, ágyudörgés, csatazaj nem ijesztették, sőt maga is részt vett a küzdelemben. Szemei vérben forogtak, fogait vicsorgatta, ugrott, üvöltött s ha gazdája szemtől szemben viaskodott ellenséges katonával, Hektor akárhányszor neki ugrott az ellenségnek

és lábába harapott. Rövid idő alatt híressé lett az Elek bácsi kutyája s a többi katonák is megkedvelték, tréfásan elnevezték négylábu bajtársnak és jól tartották, ha volt miből.

Már jó ideig folyt a táborozás, midőn egy napon, csikorgó téli időben, Elek bácsi parancsot kapott, hogy néhányad magával portyázásra induljon s fürkészsze ki, merre van az ellenség. A kis csapat megindult és vele természetesen Hektor is. Ovatosan haladtak előre, s több órányira voltak a tábortól, mikor hirtelen ellenséges csapatra bukkantak. Az ellenség vagy ötször annyi volt és azonnal támadni kezdett, bekerítve az Elek bácsi kicsike csapatát.

— Fiuk, szólát Elek bácsi, keresztül kell vágni, hogy legalább egy közülünk visszajusson a táborba és hirt vigyen. Rajta, életre halálra!

Kétségbeesett harczot kezdének. Azt nem remélhették, hogy szétverik az ellenséget, csak keresztül akartak törni. Már majd mindnyájan megsebesültek, aztán el is esett néhány közülök. Az egyik oldalon Elek bácsi s még egy társa viaskodott és már több ellenséget leterítették, már reményök volt, hogy keresztül törnek, de Elek bácsinak még egy öles természetű ellenséggel kellett megvívnia. A mint azonban vívtak, Elek bácsinak eltört a kardja s ellenfele már emelte a kardját, hogy agyonsujtsa Elek bácsit; de ebben a pillanatban iszonyu üvöltés hangzott és Hektor hatalmas ugrással az ellenséges katonára ugrott, torkába vágta erős fogait s vele együtt hempergett a földre. Elek bácsi villámgyorsan kiragadta ellenfele kezéből a kardot s ezzel sujtotta

öt agyo
tábor fe
kis dar
utána. I
találta.
elveszté

Mi

Mély es
jak kár
akart á
vért ve
meg is
nyomor
s ha sel
hát ka
dicső ha
mikor v
pillana

A

járta k
gatta
hogya
menni,
dája m

tam, h
vége m

U

a dom
ő már
meg,
messze
ment
kutyát
fájdal
hoz sz
getve
Olyan
végre

őt agyon, aztán gyorsan futott vissza a tábor felé. Az ellenséges csapat csak egy kis darabon üldözte, folyton lövöldözve utána. És egy golyó szerencsétlenül el is találta. Elek bácsit; összerogyott és elveszté eszméletét.

Mikor magához tért, már esteledett. Mély csönd volt köröskörül, csak a varjak károgtak a levegőben. Elek bácsi föl akart állani, de nem birt. Nagyon sok vért vesztett, a kemény hidegtől pedig meg is dermedt. Láta, hogy vége van: nyomorultan, segély nélkül fog meghalni s ha sebe nem öli is meg, éjjel megfagy. De hát katonadolog és a hazaért meghalni, dicső halál. Belenyugodott s várta halálát, mikor valami neszt hallott s a következő pillanatban Hektort pillantotta meg.

A hű állat fájdalmasan vinnyogva járta körül gazdája arcát, kezét nyalogatta s mintha biztatni akarta volna, hogy keljen föl. Indult, mintha el akarna menni, meg visszatért és oda feküdt gazdája mellé.

— Szegény hű állat, segitenél rajtam, ha birnál, tudom. De már hiába, vége mindennek.

Ujra elveszté eszméletét, épen mikor a dombon tul kocsirobaj hallatszott. Ezt ő már nem hallotta, csak később tudta meg, mi történt. Az országuton, mely messze tul a dombon volt, egy paraszt ment a feleségével szekeren. Egyszerre kutyát láttak a dombról leszaladni, amely fájdalmasan szűkölt. A kutya hol a kocsihoz szaladt, hol vissza a dombra, hátranézetve követik-e és ujra a kocsihoz térve. Olyan feltűnő volt ez, hogy az asszony végre így szólt férjéhez:

— Itt valami történt. Nézzünk oda gazdám, ez a kutya valahova hívogat.

— No hát nézz utána, szólt a gazda. Megvárlak.

A jó asszony kiszállt és Hektor ennek láttára nagy örömmel iramodott ismét a dombnak, meg-megállva, hogy az asszony kövesse. Egy-két percz mulva ott voltak az eszméletlen sebesült tiszt mellett. Az asszony természetesen rögtön oda hívta férjét a kocsival és bevitték Elek bácsit a táborba. Szerencsére még idején, mert bár azután még sokáig súlyos beteg volt, lassan-lassan fölgyógyult. Ekkorra a háborúnak vége is lett és Elek bácsi Hektoral együtt hazatért. Az otthoniak ugyancsak bámultak, hogy az eltűnt kutya a gazdával került vissza. Elek bácsi pedig így szólt:

— Velem küzdötte végig a hadjáratot s kétszer mentette meg életemet. Gondját viseljétek, jól kell tartani míg csak él. Jaj annak, a ki bántani merné!

Dehogy bántotta volna valaki a derék állatot. Olyan jó dolga volt, mint egy kis-királynak. Csak egy baja volt: többnyire lánczon kellett lennie. A háború óta tudniillik elvesztette hajdani szelidségét és különösen azt nem akarta tűrni, hogy gazdájához közeledjék valaki. Mindeniben ellenséget gyanított és kész volt rárohanni.

Több évig élt nagy kényelemben s egyszer, mikor a nyári szünidő alatt látogatóban voltam Elek bácsiéknál, magam rajzoltam le a vitéz Hektort. Elek bácsi pedig még most is gyakran emlegeti élete megmentőjét.

A PÓRUL JÁRT OROSZLÁN.

— Tréfás szerecsen-mese. —
(Három képpel)

MINAPÁBAN elmondtam nektek egy mesét, melyet messze Afrikában a fekete bőrű négerek mesélnek a háladatos struczmadár által megmentett szerecsen

legényről. Az ilyen komoly mesék mellett van nekik sok tréfás meséjük is és mikor valaki elmeséli a jó strucz történetét, mindig megszóval valaki:

— Az még semmi! De hát azt tudjátok-e, hogy Mebapotu miképen menekült meg az oroszlán elől?

...ÉPEN IDEJE VOLT. (Lásd a 122. lapon.)

— Nem hallottuk. Hát az hogy volt?
— Oh, az nagyon nevezetes história. Ha akarjátok, elmondom.
— Halljuk! Halljuk!
— Hát figyeljete. Mebapotu egy napon nagyon megéhezett valami jó pecsenyére. Az igazat megvallva, megevett volna biz' ő akármit, mert nagyon éhes

volt, de hát hiába kutatta össze éléstárát, nem talált ott betevő falatot. A szomszédai pedig éppen olyan szegény emberek voltak, mint ő jó maga, azoktól ugyan hiába kért volna valamit kölcsön. De azért nem esett kétségbe.

— Sebaj, kimegyek vadászni, hozok valami jó vadat, gondolá.

Fo
So
mi elejt
kis páln
ráfot lá
A
jó ám é
szegény
tig is la

megijedt
egy rette
feleje és
a réműle
megpilla
—
bapotu.
és most

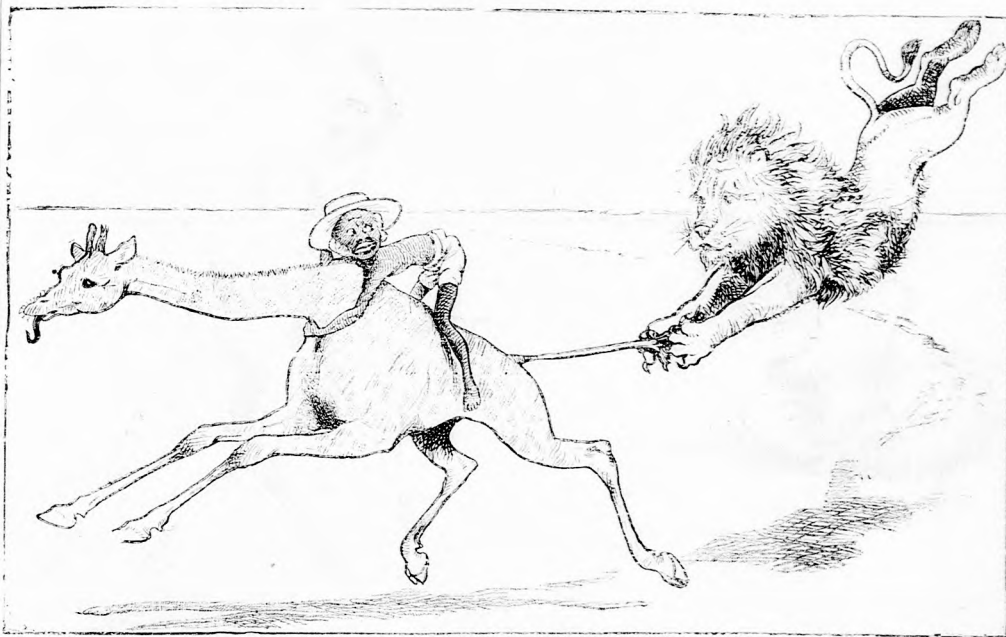
Fogta ijját és kiment a pusztába.

Sokáig járt-kelt, de nem talált semmi elejteni való vadat. Végre a mint egy kis pálmaerdőbe ért, ennek szélén egy zsiráfot látott, mely ott kedvére legelészett.

A zsiráf-pecsenye, tudjátok, nagyon jó ám és Mebapotu barátunk valamennyi szegény szomszédjával együtt, akár egy hétig is lakmározhatott volna egy ilyen kö-

vér nagy zsiráf husából. El is tökélte hát, hogy lelövi, aztán hazasiet és előhivja szomszédait, együtt viszik haza, mert egymaga nem bírná. Hogy teljesen biztosan lőhessen, egészen közelre lopódzott a zsiráfhoz, s már épen ezélozott, mikor egyszerre rettenetes bömbölés harsant föl.

Mebapotu úgy megijedt, hogy kiejtette kezéből az ijjat. Bizony akárki is

...MAJD HOLTRA VÁLT IJEDTÉBEN. (Lásd a 123. lapon.)

megijedt volna, mert nem igen messziről egy rettenetes oroszlán rohant egyenesen feléje és a zsiráf felé. A zsiráf is reszketett a rémülettől, mikor a hatalmas fenevadat megpillantotta.

— No én ugyan megjártam, szólt Mebapotu. Én akartam jó pecsenyét szerezni és most én leszek az oroszlán pecsenyéje.

— Dehogy leszel! szólalt meg a zsiráf. Az én hosszú nyakamat látta meg az oroszlán messziről s egyenesen felém tart. Ha futok is utólér, nem lehet menekülni előle.

— Hátha mégis? Próbáljuk meg, zsiráf barátom. Én a halálot akartam ugyan, de most bajban vagyunk mindket-

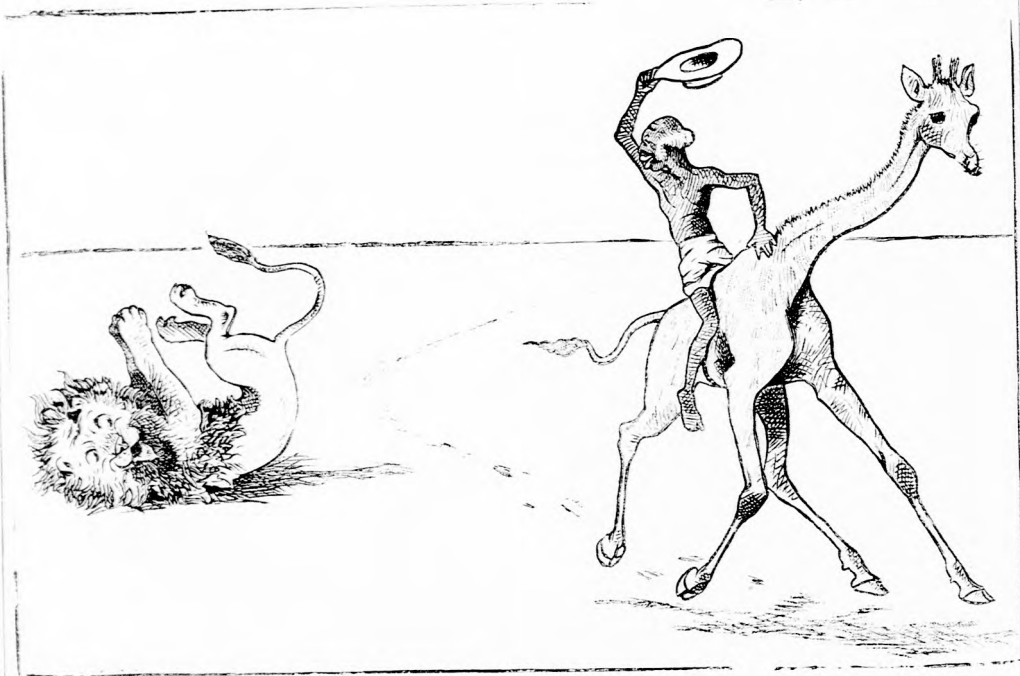
ten, hát segítsük egymást. Én felülök a hátadra. Neked jó lábad van, de nekem furfangosabb az eszem, majd én mondom neked, hogy és merre fuss.

— Hát próbáljuk meg, ugorj a hátamra. Ha nem sikerül a menekülés, legálább megtettük, a mit tehattünk.

Mebapotu felugrott a zsiráf hátára.

Épen ideje volt. (Lásd a képet a 120. lapon) mert az oroszlán már oda ért és nyujtotta feléje rettentő karmait, biztosnak véelve a prédát. De a zsiráf nagyot szökkent és hirtelen messze termett.

— Ejnye micsoda bolondság már ez? bömbölte az oroszlán. Talán bizony azt hiszitek, hogy előlem elmenekültök?

...GUNYOSAN KÖSZÖNT NEKI. (Lásd a 123. lapon.)

— Már csak megpróbáljuk, felelt a zsiráf.

— Bizony pedig kár a fáradságért. Okosabb lesz, ha szépen békességben engeditek magatokat széttépni, mert úgy is csak az lesz a vége.

— Ne hallgass rá, kedves zsiráf, szölt Mebapotu. Nézd, ama kis domb mögött

van a falu, csak a dombra eljussunk, oda már nem mer követni a gonosz, tudja, hogy ott emberek vannak.

A zsiráfot persze nem kellett biztatni, futott ő a maga jószántából is. De az oroszlán is nagyokat ugrott ám utánuk, mert éhes volt, meg boszankodott is, hogy Mebapotu és a zsiráf nem akarják magu-

kat kö
feszité
sivatag
nőtt; a
mind l
a hátu

mutat

N

is kap

ereszte

lábair

vált i

(Lásd

libegve

szölt M

nagyot

M

hiába.

oroszlá

zsibba

nem ál

A

sebess

jó idei

potu

köszön

lán ur

de má

keresn

A

mindig

a zsiráf

nem kö

kat könnyű szerrel fölfalatni. Nagy erőfeszítéssel folyt tehát a hajsza a nagy sivatagon. De bizony a veszedelem nőttön-nőtt; a zsiráf hiába erőlködött, az oroszlán mind közelebbre jutott s már ott bömbölt a hátuk mögött.

— No most jaj nektek, majd megmutatom én, ki vagyok.

Nagyot ugrott és szerencsésen meg is kapta a zsiráf farka bojtját, el sem eresztette, le akarván rántani a zsiráfot lábairól. Mebapotu persze majd holtra vált ijedtében, mikor hátra tekintett (Lásd a képet a 121. lapon.) s a zsiráf is lihegve sohajtá:

— Most már végünk van!

— Még nem, kedves zsiráf barátom, szólt Mebapotu. Rugj a hátsó lábaiddal nagyot, épen fejbe fogod találni a gonoszt.

— Azt is megpróbálok.

Meg is próbálta, még pedig nem hiába. Olyan hatalmasan fejbe rugta az oroszlánt, hogy ez egészen elkábult és zsibbadtan terült el a homokon.

— No de most siessünk, míg talpra nem áll.

A zsiráf újra megfeszíté erejét s szélesebben nyargalt odább, míg az oroszlán jó ideig nem tudott talpra állani. Mebapotu pedig hátra fordulva, gunyosan köszönt neki (Lásd a képet a 122. lapon.)

— Magamat ajánlom, kedves oroszlán ur! Örvendek, hogy volt szerencsém, de már peccsenyének csak mást tessék keresni.

Az oroszlán végre talpra állt, de még mindig szédült kissé. Ezalatt Mebapotu és a zsiráf tul voltak a dombon is, oda pedig nem követhette őket.

A dombon tul Mebapotu leugrott a zsiráfról.

— Menj szabadon, jó zsiráf. Éhes vagyok, az igaz, de megmentettél, hát váljunk el barátságban, nem sütlek meg peccsenyének.

— Nagyon szép tőled, kivált mikor ijedtében el is vesztetted fegyveredet és meg sem tudnál ölni. No de te is hasznomra voltál, eszed segítette az én lábomat. Isten veled, te is keress magadnak más peccsenyét, én majd vigyázok, hogy többé rám ne találj.

A HÓ-EMBER.

(Képpel a 116. lapon.)

*I*TT van hát a fehér ember,
Illik megbámulnotok.
Sipkát teszek a fejébe,
S a karjába nagy botot.

*Sipkát, hogy köszönjön szépen,
Ha elmennék mellette;
Botot, hogy a pajkosokat,
Kik bántanak, elverje.*

A FÖLDALATTI FOLYÓSÓ.

— Beszélyke. —

MARISKA jó kis leány volt és Vilmos jó kis fiu, de mind a kettőnek a kíváncsiság volt legfőbb hibája. Elég volt nekik annyit mondani: »Ne menjetek arra!« — és bizonyosan egész nap azon törték a fejöket, mikép mehetnének titokban éppen arra a helyre. Nem tették rosszaságból, hanem mert kíváncsiságuknak nem tudtak ellenállani, pedig már többször majd megjárták.

Vilmos volt minden dologban a vezető, Mariska pedig szívesen követte, ám-

bár a legkisebb kalandnál is elfogta a félelem és csak ha Vilmos amugy igazán kigunyolta, akkor nyerte vissza bátorságát. Vilmos ilyenkor férfias büszkeséggel szokta mondani:

— De unalmasak is ezek a leányok! Nem lehet velök semmibe se kezdeni. Vagy elfáradnak, vagy elesnek, vagy pedig félelmökben majd meghalnak. Beh szeretném, ha helyetted egy kis öcsém volna!

Mariska pedig sértődve felelte:

— Oh bizony, édes urficskám, a leány ér annyit, mint a fiu, már az is bizonyítja: hogy te nélkülem sehová sem mersz elmenni!

Ezen azután nagyot nevettek és ez volt rendesen a pörölés vége.

A nyarat szüleikkel falun töltötték és igen jól mulattak a kedves falusi házbán. Mindent fölkutattak a pinczétől a padlásig és mindjárt az első napokban egy feketére festett ajtót láttak a kert hátulsó dombos részében. Atyjok, ki ekkor éppen velük volt, így szólt:

— Édes fiam, megtiltom, hogy ezen az ajtón valaha belépj.

— De édes atyám, mondá Vilmos, hisz nincs is rajta kulcs.

— Annál jobb. De ha a kertész véletlenül rajta felejténé, meg kell emlékezned intésemről.

Atyjok bement a házba s ez kellett csak Vilmosnak. Ettől a percztől fogva másról sem beszélt hugának, mint a fekete ajtóról.

— Gondolkozzál csak, Mari, ugyan mi lehet az ajtó mögött?

— Nem tudom, de bizonyosan valami rekes dolog.

— Az bizonyos, mert amit rejtenek előlünk, az rendesen nagyon szép. De mit csináljunk? Ugy szeretném kinyitni azt a rejtélyes ajtót!

Ez a nagy kívánságuk azonban még sokáig nem teljesült, mert a kertész vigyázott és sohasem feledte az ajtóban a kulcsot, ami még növelte a gyermekek kíváncsiságát.

A gyermekek atyjokkal gyakran tettek kirándulást minden irányban, csak a kert vége felé nem, mert ezt a részt rendesen nagy, sűrű, fekete füst borította, mely épen a fekete ajtó tájáról szállt fel.

— Atyám, mondá egyszer Vilmos, miért nem megyünk mi soha arra felé?

— Soha se bánd, édes fiam, felelt atyja, hogy arra nem viszlek. Nagy téglaréteg van ott, melyben sok durva ember dolgozik, nem akarom, hogy velök találkozzál. Jobb, ha a mezőn szaladgáltok, vagy virágot szedtek.

Vilmos azután atyja e fölvilágosításai után is folyton arról gondolkozott, hogy juthatna oda. Mariskának nem volt ugyan oly nagy bátorsága, mint bátyjának, de azért ő is módot keresett, hogy a rejtelmes pinczét megvizsgálhassa. És egy napon Mariska ezt sugta Vilmosnak:

— Tudod-e mit találtam? A padlásan egy csomó rozsdás kulcs hever egy sarokban.

— Ez nagyon jó. A kulcsok közt lesz talán olyan is, mely a pinczét kinyitja.

Mindjárt elő is hozták a kulcsokat és délután az ajtóhoz lopózva, azt felnyitni próbálták. És sikerült! Vilmos ment be először és hívta testvérét, hogy kövesse, de Mariska félt elereszteni az ajtót, hogy

az maj
tatta, h
ban pá
csapód
hat köl
nem ve
delme,
káját, l
gitségé
Vilmos

O
reszket

felelé V
ki kell

Z

ajtón,
senki s
kozás
löl seg

az majd becsapódik. Vilmos csak biztatta, hogy eressze el; alig mentek azonban pár lépést, már az ajtó csakugyan becsapódott, sötét lett, és a kis leány öt vagy hat kőlépcsőn gurult le, a melyeket előbb nem vett észre. Nagy lett a Vilmos ijedelmé, mert ő volt az, ki rábirta hugocskáját, hogy az ajtót eressze el; sietett segítségére a kis leánynak, a ki sirt, és kérte Vilmost, ne hagyja el, mert nagyon fél.

— Ne félj semmit,! biztatá Vilmos. A fal mellett tapogatózva ment le, fölsegítette Mariskát, aztán ki akartak menni, — de többé nem nyithatták ki az ajtót, mert a zár is becsapódott, — be voltak csukva!

— Dörömböljünk az ajtón egész erőnkkel, mondá Vilmos, talán meghallják odakint. Meg fognak ugyan büntetni, de az még is jobb lesz, mint itt tölteni az éjet.

ÉLŐ SZOBROCSKÁK. (Lásd a 128. lapon.)

Oh, talán meg is halunk itt, mondá reszketve Mariska.

— Meghalni ugyan nem halunk meg, felelé Vilmos, de azért mégis minden áron ki kell innen szabadulnunk.

Zörgettek hát minden erejükből az ajtón, de ez igen messze esett a háztól, senki sem hallotta és hosszú, kínos várakozás után végre belátták, hogy a ház felől segítség nem remélhetnek.

— Oh Vilmos, minék is jöttünk ide!

sóhajta Mariska. Apácska mennyire eltította!

— Már most megvan a baj, felelé Vilmos; te magad szerezted a kulcsokat, hogy az ajtót kinyithassuk.

Mariska jól tudta, hogy ő ép oly hibás mint bátyja, nem is sirt többet, hanem bátyja karjába kapaszkodott. Vilmos belátta, hogy nem maradhatnak itt sirva a sötét veremben, tehát félve, aggódva megindult előre, a fal mellett tapogatózva és

remegő hugocskáját bátorítva, hogy majd csak eljutnak valahova.

Mialatt a két gyermek a megérdemlett büntetést szenvedte, jó szüleik otthon várták őket vacsorára. Az est igen szép volt és eleinte nem csodálkoztak, hogy a gyermekek játéka hosszúra húzódik. Nyugodtan ültek a tornáczon, s míg a mama haza akarta őket hivatni, az apa lebeszélte; hadd élvezzék a jó levegőt. Végre azonban a mama türelmét veszítve, értök küldött; de mennyire meg volt lepve, midőn a nevelőnő azzal jött vissza, hogy az egész kertet hiába járta össze.

— Már pedig ott kell lenniök, mondá a mama, bizonyosan tréfából kerestetni akarják magokat.

A nevelőnő visszament, találkozott a kertészszel és kérte, hogy segítsen a keresésben. De hiába volt minden! A lámpással, melyet az öreg kertész hozott, minden bokorba bevilágított, de a gyermekeket csak nem látták. A házban nagy ijedelem támadt, mindenki futott amerre látott; de beköszönt az éj is, és a gyermekek nem kerültek elő.

Ezalatt Vilmos és Mariska tapogatózva a sötétségben, tovább ballagtak s egyszerre azt vették észre, hogy a folyosónak vége van.

— Oh Vilmos, mondá a kis leány, hová jutunk!

E perczben a fiu egy hasadékon vöröses világosságot vett észre.

— Ah! kiáltott fel, kell még egy kijáratnak lenni!

A világosság bizonyos magasságban mutatkozott és csakugyan lépcsőkbe ütőd-

tek. Kissé följebb ajtóra találtak és midőn Vilmos megtapogatta, kulcsot talált benne. Meg voltak mentve. A kulcsot megfordították, az ajtó felnyilt. Pincze-féle üregbe léptek ki s kormos képü férfi ugrott eléjük. ijesztő hangon rivallva rájok:

— Honnan a pokolból jöttök ti itt elő?

— Oh, bocsásson meg jó ember, mondá félénken Vilmos, én és testvérem egy földalatti folyosóba voltunk bezárva. Megláttuk a világosságot, tehát ide jöttünk.

— Mit csináltak ott? kiáltá ismét haragosan. Mi dolgotok van itt ilyen órában? És erre kell jönnötök?

Egy sáppadt, rongyos öreg asszony is előbukkant most egy kuczkóból, és felkiáltott:

— Hogy ránk ijesztettek! Ez az ajtó két év óta nem volt nyitva. Mindig mondták, hogy az öreg birtokos ezen az uton jön vissza a másvilágról, hogy a téglákat megszámlálja.

A kormos képü munkás nevetett, de a szegény Mariska már félig holt volt az ijedségtől; oly szomoruan nézett, hogy a durva munkás megsajnálta.

— Ugy-e, mondá, egy ajtót nyitottatok ki, melyet nem lett volna szabad kinyitni!

Vilmos némán intett, hogy biz az ugy van.

— Megérdemelnétek, sipitá a mérges öreg asszony, hogy a tűzbe dobjunk; milyen szépen égnétek!

— Jaj Istenem! kiáltá Mariska. Oh ne bántsanak!

Az ö
számos ny

— N
az ember
fogtok jö

Jól r
az öreg as

— J
munkás. I

Az é

végre egy

alagutból

ban még

s amint

atyjok elé

— F

A m

hozzá a g

— É

Tehát is

ugyancsak

ember, ho

a munkás

nyomott a

— K

és Vilmos

— S

nem is tu
get szeny
reszkettel

Mar

is folyton

még min

soha sem

napról fog

ságot és h

ne teyem

Az öreg csunyán nevetett, de a nap-számos nyájasan mondá:

— No, ne félj kicsike. Azért, hogy az ember fekete, még nem ördög. Velem fogtok jönni, visszavezetlek szüleitekhez.

Jól meg fogják őket verni, rikácsolt az öreg asszony.

— Jól van jól, anyóka, mondá a munkás. De most jertek.

Az éj már jól előre haladt, mikor végre egy másik ajtón mégis kiértek az alagutból és megindultak haza. A házban még világosság volt, senki sem aludt s amint a gyermekeket észrevették, atyjok eléjük sietett.

— Hol voltatok? kérdé.

A munkás elmondta, hogy kerültek hozzá a gyermekek.

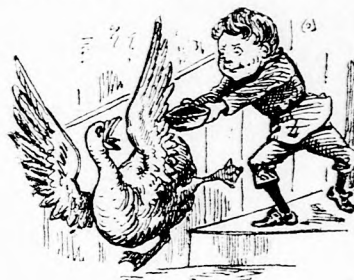
— Értem az egészet, mondá atyjok. Tehát ismét kíváncsiak voltatok, de ugyancsak lakoltatok érte. Köszönöm, jó ember, hogy haza hozta őket, szölt aztán a munkáshoz fordulva és egy pénzdarabot nyomott a kezébe.

— Kedves jó apa, kiálták Mariska és Vilmos egyszerre, bocsáss meg nekünk!

— Szegény gyermekeim, felelé atyjok, nem is tudnálak most megbüntetni, eleget szenvedtetek. Hiszen még most is reszkettek az ijedtségtől. Menjetek aludni.

Mariska és Vilmos még álmukban is folyton ijedeztek; azt álmodták, hogy még mindig a sötét alagutban járnak és soha sem találhatnak ki belőle. Hanem e naptól fogva abba is hagyták a kíváncsiságot és ha atyjok intette, hogy valamit ne tegyenek, óvakodtak is tőle.

VAD LACZI ÉS A GUNÁR.

VAD Laczi a lúdra támad:
*»Lomhán biczegsz, szeretsz ülni —
 Mért nem repülsz, hisz van szárnyad?
 No, megtanítlak repülni!*

*»Ne gágogj már oly veszettül,
 Fölvered a szomszédságot!«
 De a gunár nem csendesül,
 Hanem annál jobban gágog.*

*»Nesze ludkám kukoricza,
 Egész tállal hozok neked!
 De a gunár, megriasztva,
 Oda se néz az ételnek.*

*Süt csak annál jobban gágog,
 Összeszalad a sok cseléd.
 »Soha ily bolond világot...
 Vad Laczi, ezt te cselekvéd!«*

*Házmester is oda setten,
 Porzó-pálcza a kezében...
 Vad Laczika meg is retten,
 Könnyörögne is már szépen.*

*Van gágogás, — de nem tudé...
 No Laczkó, mindjárt elvernek!
 »Valljon emberséget tudé
 Már tanulni ez a gyermek?*

*Hát csakugyan te vagy megint?
 Jöszte velem a sarokba!
 S ottan Laczit érdem szerint
 A házmester kiporolta.*

ÉLŐ SZOBROCSKÁK.

(Képpel a 125. lapon.)

BENN voltunk a Múzeumban
Láttunk régi szobrokat,
Viadort és istenasszonyt,
Miket hajdan faragtak.

Haza jövet utánoztuk,
S a szalonunk elején
Szép sorjában föl is álltunk:
Miska, Esztike, meg én.

Urfiak és kisasszonyok,
Rumbidi, rumbidi, rum bum bum,
Tetszéstekre minden este
Nyitva a kis múzeum.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Fülöp Irma. A hiány pótlásáról gondoskodtam. A gyűjteményedet a két fücskának szívesen átszolgáltatom. Harmadik kérdésedre, ha már épen tudni akarod, a válaszom ez: márczius 31-e. — **Eppinger testvérek.** Már így teszi. Nem sokára megjelen. — **Molnár Adél.** A szegény gyermekek kórházának a képe már a metszőnél van s vagy két hónap múlva el fog készülni, amikor is természetesen közölni fogom. — **Gajári Rudi.** Való igaz, amit neked beszéltek. Az 1848-ki márcziusi napokban Forgó bácsi is, mint kis fiú, látta Budán azt a magasztos jelenetet, amidőn az akkor még negyvenéves Tácsics Mihályt kiszabadították a börtönből s lelkesedésemben én is toltam az ő kocsiját, melyet elől éljenző jogászok s egyéb fiatal emberek vontattak át a lánczhídon Pestre. — **Goldberger Etel.** Sorát várja. De ebből a fajtából azt hiszem elég is volt már. Az »ízé« nem rossz szó. — **M. E.** El van intézve. Adélka a leveleiben sohasem tette ki, honnan ír, a postabélyeg pedig rendszerint olvashatatlan. Most is csak a kiadói hivatal ékiratfejtető ügyessége kellett hozzá, abból a három fekete kis pecsétből kiolvasni a »Debreczen« szót. — **Laczkó Hugó.** A versikéd, korodhoz képest, megjárja, de ha jobban pörögne sem adhatnám ki, mert azt csak föl nem tehetem édes anyádról, hogy — ha lustálkodtál is — korbácsütés lett volna, a vacsorád.

Jótekonyság.

Tácsics Mihály elagott szegény magyar író fölsegélésére befolyt adakozások:
Weisz Felice 1 frt.

Filipp Ilka gyűjtése 3 frt. 30 kr.
(Egyes adakozók: Filipp Ilka 1 frt., Filipp Pista 50 kr., X. Y. Z 1 frt., Orosz Mária 20 kr., Orosz István 20 kr., Tanító bácsi 40 kr.)

Merkel Adolf gyűjtése 8 frt 5 kr. (Egyes adakozók: Merkl Adolf 38 kr., Merkl Josefina 10 kr., Merkl Vikma 18 kr., Merkl Adolf családi gyűjtése 1 frt. 17 kr., Románescsek Béla 15 kr., Románescsek Ilona 15 kr., Sáfrán Julia 8 kr., Sáfrán Lajos 8 kr., Várkonyi József és Piroska 14 kr., Gáspár Kálmán 10 kr., Kolava Lajos 10 kr., Raska József és Rudolf 10 kr., Glosz Adolf 20 kr., Alács Ferencz 10 kr., Papp Mari 10 kr., Mokry Lajos 10 kr., Gál Sándor 2 kr., Mák Gyula 4 kr., Bajer Ilka 25 kr., Tachida Irma 25 kr., Várkonyi Simon 6 kr., Benke Margit és Ilona 50 kr., Sperlagh Sári 50 kr., Homonnay Szilárdka 1 frt., Stadler Marianne 2 frt, Merkl Vikike 20 kr.)

Ez adakozásokra az alább következő meleg szózáttal buzdította barátait és tanuló társait a gyűjtő:

Bizalommal fölkérem kedves tanulótársaimat, hogy a »Kis Lap«-ban,

TÁCSICS MIHÁLY

elagott magyar író fölsegélésére megindult gyűjtéshez, jöszivű adakozás által hozzájárulni kegyeskedjenek. Ezen jeles hazafi, öreg nappjában betegség és szegénység által sújtva, honfitársai támogatására van utalva. Az egész országban felhangzik mellette a részvét szózata! Siessünk mi is, lelkes magyar gyermekek, szerény tehetségünköt telhetőleg, egy agg támogatására, kinek műveiből majdan lelkesedést és honszeretetet fogunk meríteni. Áldozzuk fel jó szívvel megtakarított filléreinket és Isten áldása velünk!

Hatvan, 1884. február havában.

Merkel Adolf,
a III osztály tanulója

*

A bölcsőde javára Csányi Rinka 35 kr. — A már eddig kimutatott 270 frt 60 krral együtt 270 frt 95 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.